

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 18 września 2020 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 czerwca 2019 roku około godz. 13.30 obwiniony pływał na wodach Z. Z. skuterem marki S. (...) o nr rej. (...), wraz z pasażerką N. D.. W tym samym miejscu użytkował skuter marki Y. (...) J. G., skuter ten należał do J. B.. Skuter, który użytkował A. G. był przeznaczony do pływania w miejscu. Obwiniony napłynął z lewej strony skutera należącego do J. B., nie zachował należytej ostrożności przy prowadzeniu pojazdu i nie ustąpił pierwszeństwa ruchu A. G., wskutek czego doprowadził do zderzenia skuterów. A. G. skoczył do wody, by nie doznać obrażeń ciała od uderzenia skutera prowadzonego przez obwinionego. Skuter J. B. został uszkodzony i prawdopodobnie nie nadaje się do użytku, pokrzywdzony oszacował wartość szkody na 26.000 złotych.

Dowód:

- zeznania A. G. (k.16v-17,93),
- zeznania J. B. (k.26v-27,93),
- częściowo zeznania N. D. (k.101),
- częściowo zeznania M. B. (k.93v-94),
- częściowo wyjaśnienia obwinionego (k.58,92v),
- dokumentacja fotograficzna (k.31-32).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części, w której podał, że prowadził w dniu zdarzenia skuter, wypłynął nim na wody Z. Z. wraz z N. D., podczas pływania doszło do zderzenia ze skuterem płynącym bliżej brzegu. Ta część wyjaśnień obwinionego jest rzeczowa i logiczna oraz znajduje potwierdzenie w zeznaniach A. G. (k.16v-17,93), J. B. (k.26v-27,93), wiarygodnej części zeznań N. D. (k.101) i M. B. (k.93v-94) oraz dokumentacji fotograficznej (k.31-32). Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień obwinionego, w której podał, że do zdarzenia doszło gdy poprawnie wykonywał manewr skrętu w prawo i dostatecznie upewnił się czy mógł bezpiecznie przepłynąć obok pokrzywdzonego. Ta część wyjaśnień obwinionego jest bowiem sprzeczna z zeznaniami A. G. (k.16v-17,93) i J. B. (k.26v-27,93). Wskazać należy, że niniejsze zdarzenie miało miejsce na wodzie, przy czym obwiniony poruszał się pojazdem z większą prędkością niż pokrzywdzony i nadpłynął z jego lewej strony. Obwiniony powinien zatem ustąpić pierwszeństwa przepływu pojazdowi poruszającemu się po jego prawej stronie. Gdyby dostatecznie obserwował warunki w ruchu musiałby dostrzec pojazd prowadzony przez A. G. przed dopłynięciem w jego pobliże.

Sąd dał wiarę zeznaniom A. G., gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień obwinionego, zeznaniach J. B. (k.26v-27,93), wiarygodnej części zeznań N. D. (k.101) i M. B. (k.93v-94) oraz dokumentacji fotograficznej (k.31-32). Jednoznacznie wskazać należy, że pokrzywdzony miał pierwszeństwo przepływu przed pojazdem obwinionego, a obwiniony przepływając w jego pobliżu powinien ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającemu się wolniej i po jego prawej stronie.

Sąd dał wiarę zeznaniom J. B., gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień obwinionego, zeznaniach A. G., wiarygodnej części zeznań N. D. (k.101) i M. B. (k.93v-94) oraz dokumentacji fotograficznej (k.31-32). Jednoznacznie wskazać należy, że A. G. miał pierwszeństwo przepływu przed pojazdem

obwinionego, a obwiniony przepływając w jego pobliżu powinien ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającemu się wolniej i po jego prawej stronie.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. B. (k.93v-94) w części dotyczącej tego, że w zdarzeniu brały udział dwa skutery wodne, manewrów ich kierujących i skutków zdarzenia, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień obwinionego i zeznaniach pokrzywdzonych. Nie jest wiarygodna ta część zeznań analizowanego świadka, w której wyraził swój pogląd na ocenę przyczyn zderzenia pojazdów, a zwłaszcza wyłącznej winy za spowodowanie przedmiotowej kolizji A. G.. Wskazać należy, że świadek jest kolegą obwinionego i był zainteresowany tym, by pomóc mu uniknąć odpowiedzialności za spowodowanie przedmiotowego zdarzenia. Natomiast oceniając całokształt zdarzenia i jego przyczyny należy uznać, że to obwiniony spowodował przedmiotową kolizję. Niewątpliwie bowiem gdyby obwiniony przestrzegał zasad bezpieczeństwa w ruchu wodnym i obserwowałby wodę przed pojazdem to do zdarzenia by nie doszło i obwiniony bezpiecznie ominąłby skuter prowadzony przez A. G..

Zeznania N. D. (k.101) zasługują na wiarę w części, w której wskazała, że w zdarzeniu brały udział dwa skutery wodne, manewry ich kierujących i skutki zdarzenia, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień obwinionego i zeznaniach pokrzywdzonych. Nie jest wiarygodna ta część zeznań analizowanego świadka, w której stwierdziła, że obwiniony nie mógł uniknąć przedmiotowego zdarzenia. Wskazać należy, że znajomą kolegą obwinionego, wówczas z nim okazjonalnie pływała, była zatem zainteresowana tym, by pomóc mu uniknąć odpowiedzialności za spowodowanie przedmiotowego zdarzenia. Biorąc pod uwagę manewry kierujących i skutki zdarzenia należy uznać, że to obwiniony spowodował przedmiotową kolizję. Niewątpliwie bowiem gdyby obwiniony przestrzegał zasad bezpieczeństwa w ruchu wodnym i obserwowałby wodę przed skuterem to do zdarzenia by nie doszło i obwiniony bezpiecznie ominąłby skuter należący do J. B..

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wymienionych na k. 101v zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu wodnym wymaga przestrzegania jego zasad, zachowania rozwagi i ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Obwiniony prowadził skuter w ruchu wodnym, płynął prostym torem, powinien obserwować wody przed pojazdem i z jego boków, wówczas dostrzegłby, że po jego prawej stronie pływał skuter. Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 37a ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej prowadzący statek obowiązany jest do przestrzegania zasad bezpieczeństwa przy uprawianiu turystyki wodnej. Niewątpliwie obwiniony naruszył zasadę pierwszeństwa przepływu i bezpieczeństwa w ruchu wodnym, skutkiem czego było zderzenie pojazdów.

Czyn obwinionego został omyłkowo zakwalifikowany jako wykroczenie z art. 86 § 1 k.w., choć przepis ten dotyczy zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Poprawnie należałoby uznać, że obwiniony dopuścił się wykroczenia określonego w art. 62 pkt 3 Ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, gdyż polegał na tym, że naruszył obowiązujące zasady bezpieczeństwa ruchu wodnego i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w tym ruchu.

Obwiniony ma 43 lata, jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, utrzymuje się z gospodarstwa rolnego i zarabia około 1.000 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.92), nie był karany sędownie (k.89).

Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny w tej kategorii zdarzeń, gdyż obwiniony naruszył rażąco zasady bezpieczeństwa w ruchu wodnym, stworzył przez to realne zagrożenie bezpieczeństwu w ruchu drogowym i spowodował uszkodzenie skutera pokrzywdzonego. Stopień winy obwinionego również był znaczny, gdyż

następstwem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz poważne uszkodzenie pojazdu wodnego pokrzywdzonego.

Kara powinna przekonać obwinionego i ogół społeczeństwa, że popełnianie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom w ruchu wodnym. Obwiniony naruszył zasady bezpieczeństwa podczas pływania statkami wodnymi, poprzez nie zachowanie wymaganej ostrożności i spowodował przez to uszkodzenie pojazdu pokrzywdzonego. Kara powinna przekonać obwinionego, że należy unikać zagrożeń bezpieczeństwa w ruchu wodnym i tak prowadzić pojazdy mechaniczne, by unikać podobnych zdarzeń w przyszłości.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim skutki zdarzenia, a jako okoliczność łagodzącą niekaralność obwinionego (k.89).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 500 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinionego, że pojazdy w ruchu wodnym należy prowadzić zgodnie z obowiązującymi zasadami bezpieczeństwa w tym ruchu.

Obwiniony ma stałe dochody, wobec czego Sąd zasądził od niego koszty sądowe, uznając, że nie powinny być przerzucane na ogół podatników.